

Kdo a proč omezuje soukromé vlastnictví a spotřebu

16.1.2025 - Markéta Šichtařová | Svobodní

Extrémně účinným nástrojem nastolování levicové ideologie je záměrné omezování svobodného jednání lidí, ať už jde o omezování cestování, omezování svobody soukromého vlastnictví, nebo omezování svobodné spotřeby.

Omezování cestování může probíhat například skrze záměrné prodražování aut ať už se spalovacími motory, nebo elektroaut. Toto prodražování se děje skrz nejrůznější požadavky na vybavení aut, zavádění emisních povolenek, zavádění nereálných emisních limitů a tak dál. Ale dokonce i elektromobily jsou nesmyslně prodražovány skrze extrémně drahou elektrickou energii, která je přímým důsledkem evropské umělé dekarbonizace. I kdyby auta nebyla zakázána, nakonec budou tak drahá, že si je průměrní lidé stejně nebudou moci dovolit. A to zejména s ohledem na razantní růst cen potravin a energií, který nás ještě čeká. Doprava zkrátka má v Evropě podle zelených plánů zdražit, a to jakákoliv doprava. A to samozřejmě povede k omezení mobility, která je jednou z klíčových složek osobní svobody. Není náhodou, že lidem v Číně, kteří mají nízké sociální skóre, je omezována právě doprava.

Nicméně omezování cestování může probíhat i mnohem přímočařeji, jak jsme to viděli například v průběhu covidových omezení, kdy bylo zakázáno opouštět hranice okresů.

Povšimněte si, že když vznikala Evropská unie, ještě v době, kdy nebyla tolik zpolitizovaná a ideologická a když se ještě odvolávala na Evropskou zónu volného obchodu, razila heslo o jednotném vnitřním trhu, který měl zajistit volnost pohybu pracovních sil, kapitálu a zboží a služeb. Dnes se EU sice stále ještě na toto heslo formálně odvolává, ale prakticky jsou tyto svobody stále více nenápadně a nepřímo omezovány – a právě proti nim je veden útok ze strany ESG. Omezování cestování je právě útokem na tyto svobody. Samozřejmě že útok není veden tak, že by cestování bylo přímočaře zakázáno (ačkoliv během covidu dokonce i to se stalo). Děje se tak ale nepřímo, neboli manipulativně, například skrze prodražování dopravy.

Také omezování soukromého vlastnictví se děje nepřímo, manipulativně. Vlastnictví aut je omezováno skrze jejich rostoucí cenu a zdražující provoz. Vlastnictví nemovitostí je ztěžováno skrze rostoucí daně z nemovitostí, ale také skrze další překážky kladené vlastníkům nemovitostí. Například zavádění energetických štítků jednoznačně nemovitosti zdražuje a některé straší nemovitosti činí neprodejné. Pod rouškou ESG a boje s klimatem tedy dochází ke komplikacím ve vlastnění nemovitostí.

Další metodou je stále komplikovanější povolování nových staveb a stavební řízení. Snad každá vláda má v programu zjednodušení stavebního řízení, ale v praxi k tomu i přes proklamace nedochází.

Do budoucna Evropská unie plánuje povolování pouze takzvaných bezemisních staveb. Je naprosto jasné, že to výrazně prodrazí jejich cenu, takže vlastnictví nemovitosti se stane ještě větším luxusem než dosud. A i v tomto případě se setkáváme s naprosto přímočarými útoky na soukromé vlastnictví, jako to ukazují případy některých vyvlastněných nemovitostí v Berlíně.

Omezování soukromého vlastnictví se ale neomezuje jen na auta či nemovitosti. V hledáčku ESG ideologů jsou všechny movité a nemovité věci, které souvisí s individuální svobodou, svéprávností a

schopností jedince postarat se sám o sebe. To znamená, že typicky jsou jim trnem v oku zbraně. Ozbrojený jedinec se dokáže bránit. A jedinec, který se dokáže bránit, je pro jakéhokoliv diktátora, pro jakýkoliv totalitní režim, nebezpečný, protože může klást režimu odpor.

V České republice máme jeden z nejkvalitnějších Zákonů o zbraních a střelivu na světě, který je velmi dobře vyvážený tak, aby se zbraň nemohla legálně dostat do ruky nespolehlivé osobě, ale současně také aby zbraň pro účely ochrany života či majetku mohla vlastnit osoba spolehlivá. Přesto se neustále objevují nové a nové pokusy toto právo na vlastnění zbraní omezit a není náhodou, že útoky jsou vedeny zejména ze strany zastánců ESG.

Zbytek Evropské unie je na tom po stránce možnosti vlastnit zbraň pro účely sebeobranu mnohem hůř než Česká republika. Každý diktátorský režim že vždy snaží široké civilní obyvatelstvo odzbrojit (pokud zrovna nezneužívá občany k vedení války), protože ozbrojení civilisté jsou pro totalitní režim zřejmým rizikem.

Svobodná spotřeba je základní svobodou každého člověka, a jako taková je nekompatibilní s představou o rovnostářské, kolektivistické utopické společnosti, v níž o každém jednání člověka bude rozhodovat kolektiv reprezentovaný státem. Každý kolektivistický režim se vždy snažil více, či méně kontrolovat a řídit, co budou lidé spotřebovávat. Je známo, že CBDC lze použít především ke sběru dat o každém jednotlivci i firmě. Ale k čemu takový sběr dat? K tomu, aby následně mohlo být kontrolováno a vynucováno nějaké spotřební chování.

Totalitní režimy mají často snahu o kontrolu spotřeby, protože regulace ekonomiky a kontrola nad zdroji umožňují upevnit moc a omezit autonomii jednotlivců. Tato kontrola může mít různé podoby a slouží několika klíčovým cílům.

Jedním z cílů kontroly spotřeby může být snaha o centralizaci moci. Kontrola nad zdroji umožňuje vládě ovládat distribuci zboží a služeb, což zajišťuje loajalitu občanů, kteří se tak stávají závislými na režimu. Kdo je závislý na režimu, nebojuje proti němu.

Kontrola spotřeby může být ospravedlňována ideologií. Například v komunistických státech byla rovnostářská spotřeba prezentována jako způsob, jak odstranit sociální nerovnosti, ačkoliv v praxi naopak vedla k chudobě a nedostatku. Totalitní režimy jako nacistické Německo či Čína v době Mao Ce-tunga zase používaly kontrolu spotřeby k podpoře válečného hospodářství nebo masivních státně plánovaných projektů, jako čínský Velký skok vpřed, což ale vedlo ke krizi a hladomoru. Také v Severní Koreji jsou zdroje přísně kontrolovány, aby byly privilegovány vládnoucí vrstvy a vojenský aparát, zatímco obyvatelstvo je drženo v chudobě a závislosti na státních přidělech.

Kontrola spotřeby slouží také jako nástroj propagandy. Režimy mohou regulovat přístup k určitým typům zboží či informací, a tím ovlivňovat myšlení lidí. Spotřeba se může stát nástrojem, jak utvářet společenské normy a loajalitu vůči režimu. Omezování spotřeby s uhlíkovou stopou tak jasně upevňuje ESG ideologii.

Toto vše ukazuje, jak kontrola spotřeby není otázkou ekonomiky, ale spíš nástrojem politického ovládání a ideologického formování společnosti. A přesně sem CBDC směřuje.

Opakem této kontroly spotřeby je naopak právo na hotovost a právo na anonymitu při spotřebě. To zajišťuje, že stát ani korporace nemají nad jednotlivcem moc a nemohou ho donutit spotřebovávat to, co režimu vyhovuje. A proto v rámci ESG můžeme pozorovat takový odpor vůči hotovosti.

Zdroj:

<https://blog.idnes.cz/sichtarova/kdo-a-proc-omezuje-soukrome-vlastnictvi-a-spotrebu.Bg25010420>

<https://svobodni.cz/novinky/kdo-a-proc-omezuje-soukrome-vlastnictvi-a-spotrebu>